

Melānija Vanaga “ Mana Amata”

16.turpinājums

Maigs mīlas sauciens

Fragmentu publicēšanai sagatavojusi Ingrīda Lāce

Turpinās Melānijas Vanagas ceļš uz Pērkonkalnu, turpinās arī vasaras negaisi. Itin bieži pats labākais patvērums - vecie siena šķūnīši pļavās.

Atmodos ap septiņiem nemājīgā šķūnī, ierušinājusies nelielā sasvaidītā čupiņā veca, sapuvuša siena. Neatminēju, kā biju aizmigusī. Nebiju dzirdējusi, kā lija lietus. Cietā miegā biju nogulējusi 8 stundas, ko es Rīgā siltā un tīrā gultā diemžēl nekad vairs nevarēju atkārtot...

Ārā zaļgana migla - vēl pilna miega un klusuma. Ausa īgna diena. Šķūnī drēgni. Miglu atkal saaudusi Pērkonka vienīgā meita un noklājusi pār zemi kā tēva svētību. Nu jau divus vakarus no vietas pērkonis, divus rītus no vietas migla. Briedīs rudzi, augs sēnes. .. Manu apceri par pērkoniem pēkšņi pārtrauc briesmīgs blāviens. Tā var blaut cilvēks, kad tam jau uz papēžiem nāve. Droši vien alnis atriebjas kādam neuzmanīgam medniekam.

Jā, arī suns sāk riet. Skrien šurp. Atkal blāviens. Rejas. Bet varbūt kādam noziedzniekam ar suņiem pēdas dzen? Jo ļaunāk. Būs šaušanās. Un šķūnim bēdzējs garām neskries. Nu jau klāt! Pie paša šķūņa. Viņš tāpat blaudams, suns riedams. Es zibenīgā ātrumā kā kurmis ierokos sienā- tādā pašā puspuvušā. Varbūt tādā suns nesaodīs cilvēku? Man klāt divi fotoaparāti, filmas, gandrīz šifrētas piezīmes. Ak, Pērkon, kur tu mani vakar iedzini?

Ap šķūni dimd lēcieni un skrējieni. Zem siena dauzās pašas sirds. Galvā pastardienas troksnis un jucenis. Nezinu, cik ilgi smaku zem siena, cik ilgi cietu grīdas zaru ribu starpā. Pagrozījos tikai pēc garāka klusuma. Pabāzu no sienapakšas galvu. Atkal blāviens. Bet nepaspēju galvu paslēpt, kad pa platām šķūņa durvīm ieraudzīju stirnu buku vecas priedes mizas krāsā. Tas salecās uz vietas kā iedarbināts motocikls, nelabi iebrecās, un pats arī sāka tūlīt suniski riet.

Purvs tevi parāvis, nelabais! Nošaut es tevi nevarētu, bet „noglāstītu” gan, ja tiktu klāt. Vēlāk uzzināju, ka tāds esot stirnu buka mīlas sauciens. Maigs mīlas sauciens! Trīsreiz nospļāvos un no pudeles uzdzēru malku ūdens. Lai roze nepiemetas! Somu mugurā, plēvi visam pāri, un sākās mana septītā Amatas diena!